

- Det af Chin Haur Indonesia, PT ved første instans anlagte søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede forordning ⁽¹⁾ forkastes.
- Chin Haur Indonesia, PT tilpligtes at betale Rådets sagsomkostninger i såvel førsteinstanssagen som i appelsagen.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling, og afgørelsen om sagsomkostningerne i de to instanser udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har fejlfortolket grundforordningens ⁽²⁾ artikel 13, stk. 1, idet den konkluderede, at Rådet ikke havde tilstrækkelige beviser til at fastslå, at sagsøgeren foretog omladning. Rettens fortolkning af de betingelser, der skal opfyldes af de enkelte selskaber for at blive fritaget fra de udvidede foranstaltninger, strider mod opbygningen af grundforordningens artikel 13, stk. 1 (første anbringende).

Rettens konklusion om, at Rådet ikke på grundlag af de dokumenter, der blev forelagt Retten, havde beviser, hvoraf det udtrykkeligt kunne konkluderes i den anfægtede forordning, at sagsøgeren deltog i omladning, savner tilstrækkelig begrundelse. Endvidere var den eneste konklusion, som Rådet og efterfølgende Retten kunne udlede af de faktiske omstændigheder, modsat den appellerede dom, at sagsøgeren deltog i omladning, idet det korrekt var blevet godtgjort på nationalt niveau, at omladning fandt sted, og idet sagsøgerens anmodning om fritagelse ikke var begrundet. Retten gengav de faktiske omstændigheder forkert, idet den udledte en anden konklusion (andet anbringende).

⁽¹⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 501/2013 af 29.5.2013 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der indførtes ved gennemførelsesforordning (EU) nr. 990/2011 over for importen af cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af cykler afsendt fra Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien, uanset om varen er angivet med oprindelse i Indonesien, Malaysia, Sri Lanka og Tunesien (EUT L 153, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, 51).

Appel iværksat den 8. juni 2015 af Kongeriget Belgien til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 25. marts 2015 i sag T-538/11, Belgien mod Kommissionen

(Sag C-270/15 P)

(2015/C 254/18)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Kongeriget Belgien (ved C. Pochet og J.-C. Halleux, som befuldmægtigede, bistået af advokat L. Van Den Hende)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 25. marts 2015 ophæves.
- Europa-Kommissionens afgørelse af 27. juli 2011 om Belgiens statsstøtte til finansiering af screening for overførbare spongiforme encephalopatiser (TSE) hos kvæg (statsstøtte C 44/08 (ex NN 45/04)) annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Første anbringende: Retten har begået flere retlige fejl og har ikke opfyldt sin begrundelsespligt med hensyn til, at der foreligger en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF.

- a) **Første del:** Retten har begået en retlig fejl og har tilsidesat begrundelsespligten, navnlig for så vidt som den lagde til grund, at hver gang myndighederne pålægger visse virksomheder en lovmæssig eller forvaltningsretlig forpligtelse, skal de omkostninger, der er forbundet hermed, automatisk bæres af de pågældende virksomheder, uden at den offentlige myndighed på nogen måde kan ændre noget derved og dette uanset formålet med foranstaltningen og sammenhængen med udøvelsen af offentlige myndigheders prærogativer. Denne tilgang kan ikke tiltrædes, og Retten har ikke givet en forklaring på, hvorfor udgifterne til BSE-test udgjorde en byrde, som en virksomhed normalt skal bære. Retten har endvidere ikke opfyldt sin begrundelsespligt i henhold til artikel 36 sammenholdt med artikel 53 i statuten for Domstolen, idet den navnlig ikke har foretaget en behandling af sagsøgerens forskellige argumenter og henvisninger til fortilfælde i retspraksis eller ikke har anerkendt relevansen af disse.
- b) **Anden del:** Retten har begået en retlig fejl, idet den anså det for irrelevant for vurderingen af, om der foreligger statsstøtte, om der forelå harmoniseringsbestemmelser. I denne forbindelse har Retten ligeledes tilsidesat sin begrundelsespligt i henhold til artikel 36, sammenholdt med artikel 53 i statuten for Domstolen, idet den ikke behandlede de af Kongeriget Belgien fremførte argumenter.
- c) **Tredje del:** Retten lagde i den appellerede dom med urette til grund, at Kongeriget Belgien ikke havde angivet, hvorfor det var retligt relevant, om der forelå overkompensation eller ej ved bedømmelsen af, om der forelå en økonomisk fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF. Den appellerede dom er ligeledes behæftet med en retlig fejl, for så vidt som Retten tilsyneladende har lagt til grund, at argumentet ikke faktisk indeholdt tilstrækkeligt udførlig forklaring.

Det andet anbringende: Retten har begået en retlig fejl og har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den vedrørende anvendelsen af betingelsen om selektivitet i henhold til artikel 107, stk. 1, TEUF. Retten begik en retlig fejl ved generelt at fastslå, at de virksomheder, der var forpligtet til at foretage kontrol, inden de kunne bringe deres varer i omsætning eller sælge dem, pr. definition befandt sig i en »tilsvarende faktisk og retlig situation«. Under alle omstændigheder har Retten ikke opfyldt sin begrundelsespligt, idet den ikke har angivet, hvorfor alle disse virksomheder i relation til statsstøtte befandt sig i en »tilsvarende faktisk og retlig situation«, og idet den ikke behandlede de af Kongeriget Belgien anførte forbehold.